

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

~~Do użytku wewnętrznego~~

Egz. nr ..2

Płk dr inż. Józef MICHNIAK

ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI W GARNIZONIE
I REJONIE ALARMOWYM

Konspekt wykładu

2

Biblioteka Główna
Akademii Obrony Narodowej
S/1961

05-001961-002-0

62151

WARSZAWA

1993

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

~~Do użytku wewnętrznego~~

Egz.nr .2..

Płk dr inż. Józef MICHNIAK

ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI W GARNIZONIE

VI REJONIE ALARMOWYM

Konspekt wykładu

2

5/1961

WARSZAWA

STYCZEŃ

1993

Temat 125: ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI W GARNIZONIE I REJONIE
ALARMOWYM

Forma: Wykład

Czas: 1 godz. /1x45'/

- Cel:
1. Pogłębić u studentów znajomość organizacji międzygarnizonowego systemu łączności MON.
  2. Zapoznać studentów z rodzajami i możliwościami garnizonowych węzłów łączności.
  3. Zapoznać studentów z rodzajami usług telekomunikacyjnych w rejonie alarmowym.

Zagadnienia:

1. Kategorie garnizonowych węzłów łączności, ich przeznaczenie i podstawowe wyposażenie.
2. Łączność wewnętrzna garnizonu.
3. Systemy alarmowania i szybkiej łączności.
4. Łączność w rejonach alarmowych.

Literatura:

1. Bryliński W. - Podręcznik łączności cz. II - Organizacja łączności pułku. BG DZN AON PF 1510
2. Bryliński W. - Podręcznik łączności cz. III - Organizacja łączności dywizji. BG DZN AON PF 2109
3. Michniak J. - Kompendium łączności. BG DZN AON PF 2/S

Pomoce dydaktyczne:

1. Schemat "Międzygarnizonowy system łączności MON".
BG DZN AON PF 8366
2. Schemat "Teletechniczny system alarmowania TESA"
BG DZN AON PF 7716
3. Schemat "Organizacja łączności w garnizonie i rejonie alarmowym". BG DZN AON 07498

4. Schemat łączności przewodowej pułku zmechanizowanego w garnizonie. BG DZN AON PF 7018

I. W S T Ę P

Łączność w garnizonie w rejonie alarmowym powinna zapewnić dowodzenie i terminowe przekazywanie sygnałów w okresie stałej gotowości bojowej oraz podczas osiągnięcia wyższych stanów gotowości, jak również wymianę wiadomości w celu zabezpieczenia całości kształtu działalności jednostek i instytucji wojskowych. Zadania te realizuje się przede wszystkim za pośrednictwem stacjonarnego, międzygarnizonowego systemu łączności Ministerstwa Obrony Narodowej.

Zadania łączności na korzyść jednostek wojskowych stacjonujących w garnizonach /MSD/ - realizują garnizonowe węzły łączności.

II. KATEGORIE GARNIZONOWYCH WĘZŁÓW ŁĄCZNOŚCI, ICH PRZEZNACZENIE I PODSTAWOWE WYPOSAŻENIE

Odpowiednio do ilości i rodzaju sztabów, instytucji i jednostek wojskowych, a także charakteru wykonywanych przez nie zadań wyróżniamy pięć kategorii garnizonowych węzłów łączności.

GWL I kategorii przeznaczony jest do zapewnienia dowódcy i sztabowi OW /RSZ, KL, KOP/ dalekosiężnej łączności ze sztabem Generalnym WP /SG WP/, dowódcami i sztabami pozostałych OW /RSZ, KL, KOP/ oraz podległymi związkami taktycznymi, oddziałami i instytucjami wojskowymi stacjonującymi na obszarze okręgu, a także łączności wewnętrznej wszystkim jednostkom i instytucjom wojskowym rozlokowanym w tym samym garnizonie.

GWL II kategorii jest przeznaczony do zapewnienia dowódcy i sztabowi dalekosiężnej łączności z SG WP, sztabem OW /RSZ/, sąsiednimi związkami taktycznymi /równorzędnymi/ oraz z podległymi

oddziałami i samodzielnymi pododdziałami, a także zapewnienia łączności wewnętrznej wszystkim jednostkom i instytucjom wojskowym stacjonującym w danym garnizonie.

Podstawowy wariant wyposażenia GwE II kategorii obejmuje:

1. Stacja telefoniczna w składzie:

- centrala międzymiastowa 2-4 stanowiskowa;
- centrala automatyczna /do 2000 NN/;
- urządzenia telefonicznego systemu alarmowania /TESA lub UD-940/
- urządzenia telefonii nośnej.

2. Stacja telegraficzna w składzie:

- łącznica telegraficzna jawna;
- urządzenia telegrafii wielokrotnej;
- urządzenia telegrafii nadrozmówczej;
- urządzenia telegraficznego systemu alarmowania;
- stanowiska dalekopisowe jawne.

3. Stacja łączności specjalnej w składzie:

- centrala telefoniczna TI wraz z telefonicznymi urządzeniami utajniającymi;
- łącznica telegraficzna TI wraz z telegraficznymi urządzeniami utajniającymi;
- dwa stanowiska dalekopisowe TI;
- urządzenia transmisji danych cyfrowych.

4. Stacja szyfrowa

5. Grupa środków radiowych z urządzeniami automatycznego alarmowania przez radio /ASA-2/.

6. Stacja radioliniowa.

7. Radiotelefon /k-1M/, R-1433/.

8. Urządzenie telekonferencyjne.

9. Telefaxy /utajniony/.

10. Epedycja węzła łączności.

11. Garnizonowa stacja pocztowa.

W niektórych OW i RSZ testuje się urządzenia teledacyjnej /teleinformatycznej/ sieci alarmowania, ostrzegania, powiadamiania, sygnalizacji i wymiany danych.

Podstawowym zadaniem międzygarnizonowego systemu łączności w okresie pokoju jest zapewnienie poszczególnym dowódcom i sztabom oraz instytucjom wojskowym:

- wymiany informacji z przełożonym i podległymi dowódcami /sztabami/ oraz instytucjami wojskowymi;
- alarmowania wojsk w koszarach /na poligonach itp./ oraz kadry zawodowej w mieszkaniach w zakresie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej;
- kierowania osiągnięciem wyższych stanów gotowości bojowej i mobilizacyjnym rozwinięciem jednostek, a także porozumiewania się dowódców /sztabów/ różnych jednostek oraz instytucji wojskowych z terenowymi organami i instytucjami administracji państwowej i samorządowej.

W celu realizacji powyższych zadań międzygarnizonowy system łączności MON posiada odpowiednio rozbudowaną:

- sieć łączności dalekosiężnej, łączącą poszczególne garnizonowe węzły łączności rozmieszczone na obszarze RP;
- sieć łączności wewnętrznej garnizonu, oraz odpowiednie połączenie z sieciami resortowymi ministerstwa łączności /MŁ/, ministerstwa spraw wewnętrznych /MSW/ i ministerstwa komunikacji /MK/, zapewniające uzyskanie połączeń z abonentami sieci łączności tych resortów.

Sieć łączności dalekosiężnej składa się przede wszystkim z potencjału łączy i traktów telefonii nośnej dzierżawionych w

resorcie łączności. Mogą być także wykorzystywane dalekosiężne linie kablowe, radioliniowe i radiowe będące własnością MON. Za pomocą tych linii łączności połączone są wszystkie garnizonowe węzły łączności /GWŁ/. Ilość łączy jak i ich rodzaj jest w poszczególnych relacjach różna, w zależności od aktualnych potrzeb i technicznych możliwości.

Środki przewodowe są podstawowym składnikiem sieci łączności dalekosiężnej. W zależności od relacji, utrzymuje się na ich bazie łączność telefoniczną, telegraficzną, telekaksową utajnioną i nieutajnioną oraz teledacyjną. Łączność ta utrzymywana jest z przełożonym, podległymi oraz niektórymi równorzędnymi jednostkami /instytucjami/ wojskowymi stacjonującymi w sąsiedztwie.

Łączność przewodowa pomiędzy GWŁ II kategorii i WŁ MON utrzymywana jest na jednym lub dwóch łączach telefonicznych w zależności od ważności garnizonu i występującego obciążenia.

Łączność przewodowa pomiędzy GWŁ II kategorii i GWŁ I kategorii utrzymywana jest na kilku łączach telefonicznych, a z ważniejszymi garnizonami na przęśle grupowym, dzierżawionym w resorcie łączności.

Ilość łączy telefonicznych w tej relacji zależy głównie od występującego obciążenia na tych łączach i możliwości technicznych resortu łączności. Zazwyczaj może tutaj występować:

- jedno łącze telefoniczne utajnione;
- dwa, trzy łącza telefoniczne nieutajnione, przy czym jedno z nich jest wykorzystywane do telefonicznego alarmowania wojsk przy wykorzystaniu urządzeń "TESA-Tf";
- jedno łącze telefoniczne do utrzymania łączności telegraficznej /po zwielokrotnieniu urządzeniami TgW./;

- jedno łącze telefoniczne przeznaczone do łączności teledacyjnej /transmisji danych cyfrowych/.

Łącza teledacyjne mogą być zestawiane na stałe, lub można je uzyskiwać doraźnie zamawiając połączenie w centrali telefonicznej.

Łączność przewodowa pomiędzy GWŁ II kategorii i podległymi GWŁ III i IV kategorii.

Łączność przewodowa pomiędzy GWŁ II kategorii i GWŁ III i IV kategorii z reguły jest utrzymywana na jednym lub dwóch łączach telefonicznych i na jednym łączu telegraficznym. Łącze telegraficzne uzyskuje się dzięki zwielokrotnieniu aparaturą telegrafii nadrozmówczej TgF-24/2 lub TgF-2PM łącza telefonicznego. Wykorzystuje się je do wymiany telegramów jawnych i kodogramów oraz alarmowania. Ponadto na tych łączach zapewnia się łączność pomiędzy GWŁ I kategorii i GWŁ III kategorii, jeśli ze względu na brak możliwości technicznych, brak jest bezpośredniej łączności pomiędzy tymi węzłami.

Łączność radiowa

Łączność radiową utrzymuje się w sieciach i kierunkach radiowych zorganizowanych przez Sztab Generalny WP i sztaby OW, przy pomocy środków radiowych średniej mocy, wchodzących w skład GWŁ lub będących na wyposażeniu jednostek wojskowych.

Dla potrzeb każdego OW, Sztab Generalny WP organizuje sieci radiowe dyżurowania i alarmowania, za pomocą garnizonowych radiostacji średniej mocy KP. Ilość sieci radiowych zależy od ilości GWŁ II kategorii, znajdujących się na obszarze OW /w jednej sieci radiowej nie więcej niż 5-6 radiostacji/.

W skład każdej z takich sieci radiowych organizowanych przez Sztab Generalny WP oprócz radiostacji SG WP i sztabu OW, wchodzi radiostacje GWŁ obsługujące sztaby ZT, WSzW oraz sztaby brygad

i pułków rodzajów wojsk. Każdy z korespondentów tych sieci może być wyprowadzony do pracy w dalekopisowym kierunku radiowym.

Dla potrzeb każdego związku taktycznego, sztab OW organizuje sieć radiową dyżurowania i alarmowania za pomocą radiostacji średniej mocy będących na wyposażeniu etatowym ZT i oddziałów.

Sieci radiowe dyżurowania i alarmowania wykorzystuje się głównie do alarmowania wojsk i sztabów. Sygnał alarmowy może być przekazany fonem lub telegraficznie.

Sieci radiowe organizowane przez SG WP dla OW z wykorzystaniem radiostacji GWŁ są czynne całą dobę, a radiostacje obsługują pracownicy etatowi GWŁ. Na bazie tych sieci pracuje automatyczny system alarmowania przez radio /ASA-2/. Sieci radiowe organizowane przez sztab OW dla potrzeb danego ZT są uruchamiane na sygnał w miarę potrzeb.

Łączność radioliniowa

Dalekosiężna łączność radioliniowa w międzygarnizonowym systemie łączności MON jest wykorzystywana w ograniczonym zakresie i przeważnie jako uzupełnienie łączności przewodowej.

Zamontowane na poszczególnych GWŁ stacje radioliniowe różnych typów przeznaczone są przede wszystkim do zapewnienia łączności w okresie wyjścia określonych organów dowodzenia i wojsk poza garnizonem. Stacje te współpracują z polowymi urządzeniami radioliniowymi, rozwijanymi w rejonach rozmieszczenia sztabów i wojsk /RA, RPP itp./.

Łącza stacji radioliniowych są podłączone odpowiednio do centrali telefonicznej i telegraficznej GWŁ, co umożliwia uzyskiwanie połączeń w całym międzygarnizonowym systemie łączności oraz w innych z nim sprzężonych.

Łączność pocztowa

Sieć łączności pocztowej oparta jest o węzły i stacje pocztowe rozwinięte w poszczególnych garnizonach, które świadczą usługi na rzecz wszystkich jednostek i instytucji wojskowych danego garnizonu, a także garnizonów pobliskich w których nie ma étatowych stacji pocztowych. Łączność pocztowa zapewnia obieg korespondencji pisemnej jawnej i niejawnej oraz dostarczanie korespondencji prywatnej żołnierzy i prasy we współdziałaniu z systemem pocztowym resortu łączności.

III. ŁĄCZNOŚĆ WEWNĘTRZNA GARNIZONU

Łączność wewnętrzną garnizonu utrzymywana jest głównie na podziemnych liniach kablowych, będących własnością wojska. W uzasadnionych przypadkach mogą być także wykorzystywane łącza wydzielane z lokalnych sieci resortu łączności.

W ramach łączności wewnętrznej każdego garnizonu zapewnia się łączność telefoniczną ze wszystkimi jednostkami, szkołami, instytucjami, składnicami i przedsiębiorstwami wojskowymi, rozmieszczonymi w danym garnizonie. Dotyczy to także komend garnizonów, oddziałów ŻW, służby garnizonowej, terytorialnych sztabów wojskowych oraz abonentów w mieszkaniach służbowych. Wymienione jednostki i instytucje wojskowe a także osoby funkcyjne posiadające aparaty telefoniczne w mieszkaniach są abonentami central telefonicznych GWŁ. W ramach GWŁ instalowane są dwie centrale telefoniczne: dalekosiężna i wewnętrzna /lokalna/ garnizonu.

W małych garnizonach /GWŁ V kategorii/ dla potrzeb łączności dalekosiężnej i wewnętrznej /lokalnej/ garnizonu wykorzystuje się przeważnie jedną uniwersalną centralę telefoniczną.

Do telefonicznych central dalekosiężnych doprowadzone są łącza telefoniczne międzygarnizonowe i międzycentralowe oraz podłączone centrale telefoniczne innych resortów. Ponadto do central dalekosiężnych podłączona może być niewielka ilość abonentów bezpośrednich /najważniejsze osoby funkcjonujące w garnizonie/. Coraz częściej ruch dalekosiężny przejmują centrale automatyczne. Dalej jednak podstawowym jest ruch z oczekiwaniem, tj. połączenie dalekosiężne uzyskuje się po uprzednim zamówieniu rozmowy.

Do łączności wewnątrz garnizonów wykorzystywane są przede wszystkim centrale automatyczne, zapewniające połączenia bez pośrednictwa telefonistów. Są one sprzężone z centralami dalekosiężnymi, dzięki czemu umożliwiają abonentom wewnętrznym uzyskiwanie odpowiednich połączeń w systemie łączności międzygarnizonowej.

IV. SYSTEMY ALARMOWANIA I SZYBKIEJ ŁĄCZNOŚCI

Systemy alarmowania i szybkiej łączności /TESA - teletechniczny system alarmowania i ASA-2 - automatyczny system alarmowania przez radio/ oraz wprowadzane i obecnie testowane sieci teleinformatyczne /teledacyjne/ zapewniają doprowadzenie w maksymalnie krótkim czasie do wszystkich jednostek i instytucji wojskowych sygnałów wprowadzających określony stan gotowości bojowej a także zebranie i wymianę niezbędnych danych.

Urządzenia końcowe tych systemów zainstalowane są w pomieszczeniach dyżurnej służby operacyjnej oraz oficerów dyżurnych poszczególnych sztabów /jednostek/ wojskowych.

W zautomatyzowanym teletechnicznym systemie alarmowania i szybkiej łączności wyodrębnia się:

- telefoniczny system alarmowania;
- telegraficzny system alarmowania.

Telefoniczny system alarmowania obejmuje:

a/ telefoniczne alarmowanie dalekosiężne, które jest realizowane z centralnego ośrodka alarmowania /COA.MON/ i garnizonowych ośrodków alarmowania przy GWŁ I i II kategorii oraz w przypadkach uzasadnionych III kategorii. Alarmowanie przy wykorzystaniu telefonicznych urządzeń dalekosiężnych jest realizowane stopniowo od szczebla wyższego do niższego i tak: COA alarmuje GOA przy GWŁ I i II kat., te ostatnie alarmują GOA przy GWŁ III i IV kat., itd.

Telefoniczne alarmowanie dalekosiężne realizowane jest za pomocą urządzeń grupowych TESA-Tf/x zainstalowanych w COA szczebla centralnego oraz I i II kategorii; urządzeń końcowych TESA-Tf/y zainstalowanych w GOA przy GWŁ III, IV i V kategorii oraz urządzeń przełączających TESA-Tf/z zainstalowanych na węzłach łączności.

Urządzenie grupowe TESA-Tf/x umożliwia przekazywanie głosem lub z taśmy magnetofonowej sygnałów na wybranym pojedynczym kierunku /do jednego GOA/, w grupach na pięciu kierunkach /do pięciu GOA/ lub okólnikowo / siedem grup po pięć kierunków/, to znaczy jednocześnie do 35 GOA.

b/ telefoniczne alarmowanie wewnętrzne /lokalne/, które jest realizowane w każdym GOA za pomocą dwóch różnych urządzeń.

Pierwsze urządzenie konferencyjne L-232 o pojemności 15 lub 30 abonentów zapewnia alarmowanie służb dyżurnych i kierowanie alarmem w jednostce wojskowej.

Drugie, urządzenie TESA-p o pojemności 50 lub 100 abonentów, zapewnia alarmowanie kadry, to jest abonentów garnizonowych central telefonicznych /w miejscach pracy i w mieszkaniach

służbowych/ przekazując sygnały głosem lub z taśmy magnetofonowej,

Urządzenie TESA-p składa się z: pulpitu sterowania TESA-px i urządzenia przełączającego TESA-py, samoczynnie odłączającego abonentów od centrali telefonicznej i przyłączając ich do pulpitu sterowania.

Telegraficzny system alarmowania obejmuje:

a/ urządzenia grupowe TESA-Tg/x instalowane w COA i GOA I i II kategorii. Zapewniają one przekazywanie sygnałów jednocześnie w 35 kierunkach;

b/ urządzenia końcowe TESA-Tg/y instalowane we wszystkich GOA do których jest doprowadzona łączność telegraficzna. Współpracują one z urządzeniami grupowymi stosownie do podległości lub rozmieszczenia garnizonów w terenie.

Alarmowanie telegraficzne, podobnie jak telefoniczne dalekosiężne, może być realizowane etapami tzn., że sygnał nadany z COA odbierają GOA I kategorii /OW,RSZ/ i przekazują podległym GOA ZT i oddziałom, te z kolei przekazują sygnały dalej do podległych GOA.

Natomiast jeżeli przekazywany sygnał zostanie poprzedzony sygnałem "SEKWENCYJNYM" /specjalny sygnał kodowy/, to wówczas sygnał alarmowy zostanie jednocześnie przekazany do wszystkich GOA wchodzących w skład systemu.

Wspomniany "sygnał sekwencyjny" powoduje zadziałanie urządzeń przełączających TESA-Tg/z, włączając kaskadowo w sposób automatyczny kolejne szczeble alarmowania. Tym sposobem podłączenie wszystkich garnizonowych ośrodków alarmowania realizuje się w ciągu kilkudziesięciu sekund bez udziału obsługi, co znacznie przyspiesza doprowadzenie sygnału alarmowego do wszystkich

ZT i oddziałów.

Przewodowy teletechniczny system alarmowania zapewnia przekazanie do wojsk sygnału alarmowego ze szczebla Sztabu Generalnego w ciągu:

- za pomocą urządzeń telegraficznych: 2-3 minut;
- za pomocą urządzeń telefonicznych: 5-6 minut.

System ten może być także wykorzystywany do szybkiej łączności operacyjnej, w celu przekazania i zebrania pilnych zarządzeń, poleceń, meldunków itp.

A u t o m a t y c z n y   s y s t e m   a l a r m o w a n i a /ASA-2/ przez radio zorganizowany jest na bazie sieci radiowych dyżurowania i alarmowania organizowanych przez SG WP. Końcówki wykonawcze tego systemu zainstalowane są w GOA I i II kategorii.

V. ŁĄCZNOŚĆ W REJONACH ALARMOWYCH

Łączność w rejonach alarmowych /RA/ dla potrzeb ZT i oddziałów planuje się w okresie pokoju, a realizuje w określonych stanach gotowości bojowej.

Zajęcie rejonów alarmowych będzie poprzedzone najczęściej ogłoszeniem alarmu i zawsze przejściem wojsk z rejonów stałej dyslokacji /MSD/.

Rozpatrując ten problem z punktu widzenia organizacji łączności, należy rozróżniać w nim określone okresy zapewnienia łączności dla dowódców i sztabów ZT /oddziałów/.

Pierwszy etap - ogłoszenie alarmu czy też określonego stanu gotowości bojowej i opuszczenie rejonu /miejsca/ stałej dyslokacji - zabezpiecza przede wszystkim międzygarnizonowy system łączności oraz sztab ZT powinien uruchomić sieć radiową dyżurowania i alarmowania zgodnie z dokumentami łączności. Skład i przeznaczenie tej sieci omówiłem wcześniej.

Organizacja łączności na czas przemarszu do rejonów alarmowych będzie w dużej mierze zależała od dyslokacji sztabu i podległych oddziałów /pododdziałów/, jednak w każdych warunkach należy organizować łączność radiową dla potrzeb:

- regulacji ruchu sztabu;
- kierowania przemieszczaniem kolumn;
- sztabu z służbą dyżurną /operacyjną/ w opuszczonym garnizonie.

Ponadto należy uruchomić dyżurny radiotelefon w garnizonowym węźle łączności i radiotelefony WD ważniejszych osób funkcyjnych. Dla odbioru sygnałów powiadomienia, ostrzegania i alarmowania każdy sztab, oddział czy samodzielny pododdział powinien wydzielić odbiornik na danych zgodnie z dokumentami łączności.

W garnizonach, gdzie stacjonuje większa ilość jednostek wojskowych, dla koordynacji opuszczania garnizonu przez nie, organizuje się sieć radiową dowódcy garnizonu z wykorzystaniem radiostacji UKF mm.

Drugi etap - osiągnięcie i pobyt w rejonie alarmowym - zabezpiecza się, zapewniając tajność przedsięwzięcia, środkami łączności z miejsca stałej dyslokacji tj. przede wszystkim w oparciu o międzygarnizonowy system łączności. Osiąga się to poprzez zestawianie łączy przewodowych w relacjach: stanowiska dowodzenia ZT, oddziałów i samodzielnych pododdziałów w rejonach alarmowych, a ich macierzyste garnizonowe węzły łączności. Łącze przewodowe zestawiają miejscowe /rejonowe/ urzędy pocztowo-telekomunikacyjne na żądanie przedstawiciela jednostki wojskowej legitymującego się specjalnym upoważnieniem, które omówiłem w poprzednim wykładzie. W przypadku braku możliwości zestawienia łączy przez UPT, należy wybudować linię przy użyciu kabla polowego. Tak zestawione

łącza przewodowe wykorzystywane są do telefonicznej łączności nieutajnionej z abonentami międzygarnizonowego systemu łączności MON.

Potrzeba zwiększenia przepustowości i niezawodności w relacjach: RA - macierzysty GWŁ wymusza organizowanie kierunku radiolinio-
wego z wykorzystaniem urządzenia radiolinii GWŁ i urządzenia radiolinii polowej będącej na etatowym wyposażeniu sztabu, oddziału czy samodzielnego pododdziału. Ponadto tam gdzie oddalenie poszczególnych RA np. sztabu ZT i oddziałów umożliwią łączność przy użyciu środków radioliniowych dopuszcza się organizowanie bezpośrednich kierunków radioliniowych pomiędzy RA i zestawienia łączy telefonicznych oraz telegraficznych.

Łączność radiowa powinna być zorganizowana jak do działań bojowych z tym, że praca radiostacji na nadawanie powinna być zabroniona. Pracować można tylko w relacjach uruchomionych w garnizonie.

Przykładowa sztab ZT powinien mieć uruchomioną łączność radiową:

1/ z sztabem OW /KZ/ w sieciach radiowych:

- dyżurowania i alarmowania SG WP dla OW przy wykorzystaniu radiostacji średniej mocy KF GWŁ sterowanej z RA przewodowo lub poprzez radiolinię;
- sztabu OW /KZ/ przy wykorzystaniu etatowych radiostacji średniej mocy KF;
- lotnictwa łącznikowego OW/KZ/ przy wykorzystaniu radiostacji PWPP. Ponadto prowadzić nasłuch w: sieci radiowej powiadamiania korpusu obrony powietrznej /KOP/; sieci radiowej powiadamiania SOAS.

2/ z oddziałami podległymi w zależności od dyslokacji jednostek w sieci radiowej dyżurowania i alarmowania OW dla danego ZT przy wykorzystaniu etatowych radiostacji średniej mocy UKF.

Dostarczanie korespondencji niejawnej i jawnej oraz prasy i korespondencji osobistej do RA odbywa się siłami i środkami garnizonowych stacji pocztowych, na tak zwanych kierunkach wydłużonych. W RA rozwija się polowy system pocztowy dywizji.

VI. ZAKOŃCZENIE

Poruszona w wykładzie problematyka zapewnienia określonych usług łączności w garnizonie i rejonie alarmowym jest istotnym elementem gotowości bojowej w stanie stałej, jak i podwyższonej gotowości bojowej. Znajomość tej problematyki jest nieodzowna przy opracowywaniu planów mobilizacyjnego czy też operacyjnego rozwijania SZ, OW, ZT, oddziału itd. Plany takie są co jakiś czas korygowane i uzupełniane. Każdy szef sztabu musi więc doskonale znać problematykę organizowania i funkcjonowania sieci łączności w swoim obszarze działania, aby mógł dobrze wykonywać ciążące na nim obowiązki.

OPRACOWAŁ:

/-/ płk dr inż. Józef MICHNIAK

Wykonano w 2 egz.
Egz.nr 1-2 - DZI BG AON
Wyk. płk J. Michniak
Druk B.K. dnia 22.01.93 r.

